

Незграбний ковзаняр

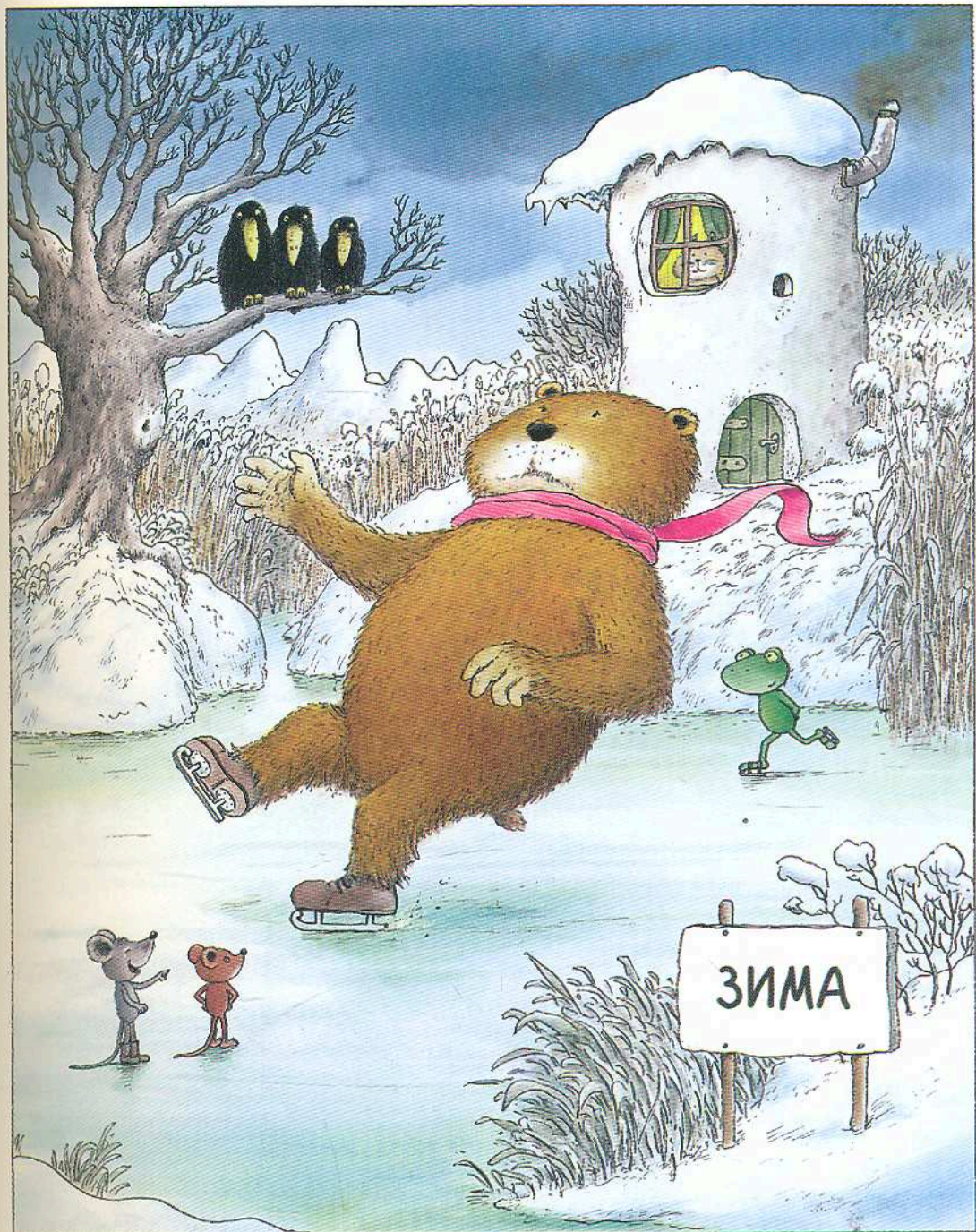

Земля закуталася в сніг, а на ставку виблискує товстий, рівний, як дзеркало, лід.

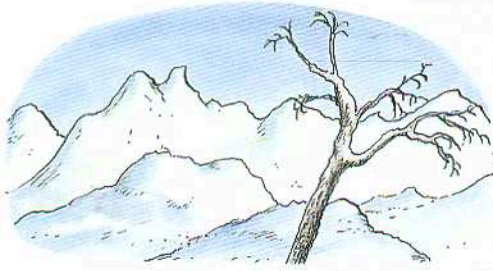
Це ж який бешкетник подарував ведмедику Августу на Різдво ковзани? Августові, цьому тюхтію, який і на рівній землі постійно шпортається?

То були двоє мишенят – Тім і Том! А тепер вони на ставку з нетерпінням очікують на ведмедя. Ото буде розвага! Аж ось він іде, наш товстун Август! Вдягає свої ковзани і шугає по льоду, рожевий шарф майорить у нього за спиною. Дуже навіть непоганий ривок, з якого він почав, овва! О, так! Ось воно! Дивіться, не втримав рівновагу! Бубух! Ведмедик падає на спину, аж лід тріщить. Мишенята заходяться від реготу.

Однак якщо ви думаєте, що після цієї невдачі ведмедик Август покине лід, – ви помиляєтеся! Він щоразу спокійно підводиться і катається аж до самого вечора. Мишенята рахують його падіння. Аж цілих сорок чотири рази він гепається на лід! Троє воронів і кіт у будиночку з вежею також спостерігають на незграбним ковзанярем. Їм це все чомусь не здається веселим. А ведмедик Август хоче будь-що навчитися їздити на ковзанах незгірш за майстриню жабку. Август неймовірно терплячий і витривалий, і всі ці падіння не дуже йому дошкуляють. Густе хутро слугує йому подушкою.

Кенгуру

Якось одна австралійська кенгуру зі своїм кенгурятком потрапила в гори. (Не питайте, як, потрапила, та й усе. Малюнок це підтверджує!) Стояла зима, гори були вкриті снігом. Кенгуру пострибала на крутий схил. Але постійно послизалася й падала. З горем-бідую вона дісталася до вершини.

Зайчик-біляк, маленька лісова кішечка і мишка спостерігали за кенгуру. «Ого, які в тебе довгі задні лапи! – сказав зайчик до прибулиці. – Ти, мабуть, добре їздиш на лижах?»

«Лижі? А що це таке?» – здивувалася кенгуру. «Ходи з нами!» – відповіла дика кішечка.

Вона завела кенгуру в лісок неподалік. Там лежала пара лиж, які загубив якийсь лижник. Товариство вдягнуло лижі на лапи кенгуру. Біляк таки мав рацію! Кенгуру наче народилася для лиж! Її довгі задні лапи прекрасно тримали рівновагу, а ще вона легко перестрибувала через розщелини у скелях.

«Можна й нам прокататися?!» – закричали зайчик, кішечка і мишка. Біляк і маленька лісова кішка залізли в торбу, до кенгурятка. А от мишці місця не вистачило. Тож мама-кенгуру, не довго думаючи, прив'язала її до свого хвоста – і вони гуртом як помчали з гори!

